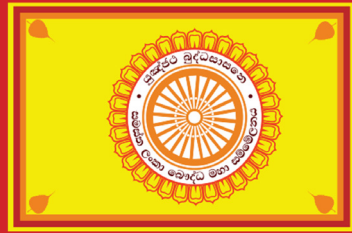

බෞද්ධාලෝකය

ඊ පුවත්ත

සමස්ත ලංකා බෞද්ධ මහා සම්මේලනය

ශ්‍රී බුද්ධ වර්ෂ 2565
ඉල් මස 18 වන බ්‍රහස්පතින්දා දින

බොදු සමුළුවට කිරිඇලලේ ඒමස් සහ එමලියා අනුස්මරණ වැඩිහිටි නිවාසය සදහා කෝටි ගනනක දේපොළ පරිත්‍යාග කළ චන්ද්‍රසේකර මහතාගේ නිවසට සභාපති වාකිමට මහතා කඩිනම් චිවරය වැඩිමවිම.

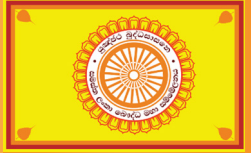

සමස්ත ලංකා බෞද්ධ මහා සම්මේලනය මේ වසරේ වස වැස්සීම හා කඩිනම් පුජා පිංකම් සිදු කලේ ඓතිහාසික පුදබිමක් වන උතුරු පලාතේ, වවුනියාවේ සපුමල්ගස්කඩ රජ මහා විහාරයෙනි. වවුනියා නගරයෙන් කි.මී. 35ක් වැටී කැලෑබෝගස්වැව සිට කි.මී. 5ක් ඝන කැලෑව මැද සපුමල්ගස්කඩ පිහිටා ඇත. මෙම පුදබිම 2010 හදුනාගත් පුරාවිද්‍යා චක්‍රවර්ති පුජ්‍ය චල්ලාවල හිමි විසින් සපුමල්ගස්කඩ නාමය මෙම පුදබිමට ලබාදී ඇත. කැලෑබෝගස්වැව, වැව පාමුල පිහිටා ඇති මෙම පුරාණ විහාරයේ, ප්‍රතිමා ගෘහය, ස්ථූපය, උපෝසවාගාරය, බෝධිකරය ආදී ගොඩනැගිලි වල නටඹුන් හදුනා ගෙන ඇත. ස්ථූපය නිදන් හොරැන්ගේ ග්‍රහණයට අසුවී ඇති බවට සාක්ෂි ඇත. මෙම පුරාණ භූමියේ දළදා වහන්සේ වැඩ සිටි ස්ථානයක් බවට සාක්ෂි ඇත. මෙවැනි ඓතිහාසික පුදබිමක් බොදු සමුළුව කඩිනම් පුරාණෝත්සවය සදහා තෝරාගැනීම කාලෝචිත ක්‍රියාවකි.

බෞද්ධාලෝකය

බෞද්ධාලෝකය

සමස්ත ලංකා බෞද්ධ මහා සම්මේලනය

අංක 380, බෞද්ධාලෝක මාවත, කොළඹ 7.
දුරකථනය (0112691695 / 011 2688517 / 011
2667017)

ෆැක්ස් (011 2688517)

web : www.acbc.lk

E-mail : acbc380@gmail.com

සපුමල්ගස්කඩ කඩින විවර පුජාවට සූදානම් වී

විවරය පඬු පොවා සකස්කිරීම

සංස්කාරක මණ්ඩලය

- මහාචාර්ය ප්‍රණීත් අභයසුන්දර මයා
- වෛද්‍ය රාණී ප්‍රනාන්දු මහත්මිය
- ඉෂාන් බුද්ධික එදිරිසුරිය මයා
- ආචාර්ය අශෝක කරුණාරත්න මයා
- නාලක ජයසේන මයා
- ශ්‍යාම් නුවන් ගනේවත්ත මයා

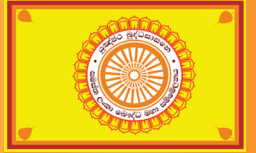
පිටු සැකසුම

- කවිදු රන්දිමාල් ද අල්විස් මයා

බෞද්ධාලෝකය

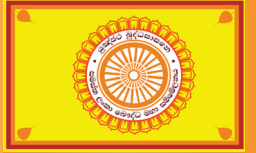

විවරය විනානුකූලව කඩ කපා මගධ කෙන අනුව මැසීම

බෞද්ධාලෝකය

ශක්කලමුල්ල EAD ගුණසේකර වැඩිහිටි නිවාසයේ දී කඨින විවරයට වන්දනා පුජෝපහාර

මාලුණේ ජේෂ්ඨය පුරවැසි නිවාසයේදී පුජෝපහාර

පිණ්ඩිපාත දානය
ලඬු හිකුණු දානය
වළඳුමිත්

බෞද්ධාලෝකය

වස් විසීමේ ඉතිහාසය

සකස් කළේ - ඒ. ජී. ශ්‍රියානි සිල්වා
පොතපත ඇසුරින්

වස් විසීමේ ආරම්භය

දිනක් බුදුන් වහන්සේ සැවැත් නුවරට වැඩම කල්හි විශාඛාව පැමිණ පසු දින දහට ආරාධනා කළාය. රැය ඉක්මවා ගිය පසු සවිදිග විකපැහැර වස්නා මහා මේඝයක් හට ගැණෙන, විවේලේ හික්ෂුන් ඇමතු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ වර්ෂාව වනාහි සිව් දිවයිනටම විකවර වසින්හක් බවද විය වනාහි වැසි සමයේ අවසාන මේඝය යැයි පවසමින් කැමති, හික්ෂුවක් වැස්සෙන් කය තෙමා ගන්නට යැයි ප්‍රකාශ කළහ, හික්ෂුහු සිවුරු බහා තබා විලිමහනට ගොස් වැස්සෙන් කය තෙමන්නට වූහ, දුන් පිලියෙල කළ විශාඛාව දහට වඩින්නට කාලය සුදුසු බව දැන්වීමට දාසියක් විහාරයට යැව්වාය, සිවුරු උනා තබා වැස්සෙන් ස්නානය කරන හික්ෂුන් දුටු ඇය අද ආරාමයෙහි ආජීවකයෝ වසති, එහි හික්ෂුන් නැතැයි සලකා ඇය වහා දුවගෙන ගොස් ආර්යාවන් ආරාමයේ හික්ෂුන් නැත, ආජීවකොයෝ වැස්සෙන් කය තෙමති කීවාය,

කරුණු තේරුම් ගත් විශාඛාව නැවතද විහාරයට ගොස් ආර්යයන්ට දහට වඩින්නට කල් පැමිණ තිබේ යැයි දන්වන ලෙස කීවාය, විවර හික්ෂුහු කය තෙමා අවසන්ව සිවුරු පොරවා සැහැල්ලු ගනින් යුතුව විහාරයට පිවිස සිටියහ, කිසිවකු විලිමහනේ නොවූ නිසා ඇය ආපසු දුව ගොස් ආර්යාවෙහි ආරාමයෙහි හික්ෂුන් නැත ආරාමය හිස් යැයි කීවායි කරුණු තේරුම් ගත් ඇය නැවතද විහාරයට දාසිය විව්වාය, බුදුන් වහන්සේ සිවුරු පොරවා සියලු හික්ෂුන් සමඟ වතුරෙන් යටවී තිබුණු වීථිවලින් නොතෙමී සෘදියෙන් ගොස් විශාඛාවගේ ගෙයි වාහල්කඩ වැඩ සිටියහ, වීථි ජලයෙන් යටවී තිබියදීත් හික්ෂුන් වහන්සේ කිසිවකුගේ කය හෝ සිවුරු නොතෙමී තිබෙනු දැක ඉමහත් සතුටට පත් විශාඛාව සැදැහැ සිතින් දන් පිලිගන්වා අවසන කැපවර අටක් ඉල්ලමින් දිව් හිමියෙන් හික්ෂු සංඝයාට වැසි සළ, ආගන්තුක බත, ගම්ක බත, ගිලන් බත, ගිලානෝපස්ථානයක බත, ගිලන් බෙහෙත්, හිති කැඳ, මෙහෙණ සඟනට දියසළ දෙන්නට අවසර ඉල්ලා සිටියාය, බුදුන් වහන්සේ ඇයට වී සඳහා අවසර දුන් සේක,

ඇසළ පොහෝ දිනෙන් ආරම්භ වී වස් පොහෝ දින අවසන්

වන තුරු බෞද්ධ විහාරස්ථානයන්හි ක්‍රියාත්මක වන්නේ වස් කාලය, බුදු දහමට අනුව මෙම කාලය තුළ පැවිදි හික්ෂුන්, විශේෂ අවශ්‍යතාවයකට හැරුණු කොට විහාරස්ථානයෙන් නික්මෙන්නේ නැත, මෙම කාලය තුළ බෞද්ධ හික්ෂුව තම අධ්‍යාත්මික දියුණුව උදෙසා කටයුතු කළ යුතු අතර එම කාලය තුළ හික්ෂුන්ට දානමානාදියෙන් සංග්‍රහ කිරීම විහාරස්ථානයේ දායකයින්ගේ යුතුකමක් වෙතවා, වස් කාලය තුළ විහාරස්ථානයන්හි සෑම දිනකම හවස් වරුවේ බෝධි පූජා පිංකම් පැවැත්වෙන අතර වස් කාලය නිමා වෙන්නේ කඩින පිංකම නම් බෞද්ධ සංස්කෘතියේ ඇති ප්‍රධාන උත්සවයකින් අනතුරුවයි.

වස් විසීමේ අරමුණු

වස් විසීමේ අරමුණු ලෙස බුදුන් වහන්සේ විසින් සදහන් කරන්නේ නව මසක් ජනතාවගේ සුභ සිද්ධිය උදෙසා හික්ෂුන් ගත කරන සංචාරක දිවිය නිමකර තුන් මසක් එක් තැනක සිට තමන්ගේ අධ්‍යාත්මික දියුණුව උදෙසා භාවනා ආදියේ යෙදීමට ලැබුණු අවස්ථාවක් ලෙසයි, තවද මෙම කාලය තුළදී හික්ෂුන්ගේ අවශ්‍යතාවයන් සොයා බලා කටයුතු කිරීම තුලින් ගිහි-පැවිදි සම්බන්ධතාවය වර්ධනය වීමද අපේක්ෂා කරනු ලබනවා, තවද හික්ෂුන් තම ජ්‍යෙෂ්ඨ හික්ෂුන්ගෙන් අවවාද උපදෙස් ලබාගෙන වී අනුව තම දිවිපෙවත හැඩ ගසා ගැනීමටද අවස්ථාවක් මේ තුළින් උදා වෙතවා,

මෙම කාලය තුළදී විහාරස්ථාන වලදී නිරතුරුවම ධර්ම සාකච්ඡා වැනි ප්‍රතිපත්ති පූජා ද, බෝධි පූජාමය පිංකම් වැනි ආමිස පූජා ද වැඩි වශයෙන් දකින්නට පුළුවන් වර්තමානය තුළ ආරාමික ජීවිතයකට හික්ෂුන් වහන්සේලා හුරු වී සිටින බැවින් මෙම සියලු කාර්යයන් අවශ්‍යතාවයන්ට වඩා හුදු වාරිත්‍රයක් බවට පත්වී තිබෙන බව දකින්නට පුළුවන්, නමුත් මෙම ක්‍රියාවලිය මඟින් ගිහි පැවිදි කොටස් දෙකේම අධ්‍යාත්මික සංවර්ධනයක් මෙන්ම මහා සම්බන්ධතාවක් ගොඩ නැගෙන බව සටහන් කළ යුතු වෙතවා,

බෞද්ධාලෝකය

වස් විළඹිම් දෙක

පෙර වස් විසීම

වස්සාන සෘතුව ආරම්භ වන අප්‍රේල් මාසයේ පසු දින වනම් අවසන් වියේහි පෙර වස් සමාදන් විය යුතුය, එම සෘතුව අවසන් පොහොය වස් පුන් පොහොය දින පවාරණය කළ යුතුය,

පෙර වස් විසීම

යම්කිසි විදියකින් පෙර වස් සමාදන් වීමට නොහැකිවූ හික්ෂුන් වහන්සේට නැවත අවස්ථාවක්දීම සඳහා පසු වස් විසීම අනුදැන වදාළ බව සඳහන් වේ, පෙර වස් විසීමට නොහැකි වූ විට මසක් ගතවීමෙන් උදාවන නිකිණි පොහොය දිනට පසුදා පසු වස් සමාදන් විය යුතුය, පෙර වස් සමාදන් වූවන් පසු වස් සමාදන් විය යුතු නොවේ, පසු වස් පවාරණය වස්සාන සෘතුවේ අවසන් පොහොය දින වන ඉල් පෙහොය දින පවාරණය කළ යුතුය,

වස් විසීම ආරම්භ වූ ආකාරය

බුදු හිමියන් විසින් හික්ෂු නීති රීතීන් බොහොමයක් පනවන ලද්දේ සංඝ සමාජයේ ඇති ගැටළු නිරාකරණය කිරීමට වුවත් වස් විසීම සම්බන්ධයෙන් පනවන ලද නීති සමාජයේ ප්‍රසාදය දිනා ගැනීමේ අරමුණින් පැනවූ බවට ශාසන ඉතිහාසයේ සඳහන් වෙතවා, බුදුන් වහන්සේ විසූ කාලයේදී, සංචාරක දිවියක් ගත කරන ලද හික්ෂුන් වර්ෂා සමය පිළිබඳව තැකීමක් නොකර ධර්ම චාරිකාවේ නිරත වූ අතර, එම කාලයේ ඉන්දියාවේ සිටි බොහොමයක් ශ්‍රාස්තෘවරුන්ගේ අනුගාමිකයන් වර්ෂා කාලය ආරම්භ වීමත් සමඟ සංචාර දිවිය අත්හැර වික්තැනකට වී වර්ෂා සමය අවසන් වන තුරු රැඳී සිටීමට හුරුව සිටියා, ඔවුන් වී සඳහා හේතුව ලෙස සඳහන් කරන්නේ වර්ෂා සමයත් සමඟ කුඩා සතුන් මෙන්ම නැවුම් තෘණ ශාක වලට ජීවය ලැබෙන හෙයින් කුඩා සතුන් හා අලුතෙන් හටගන්නා තණපත් පැරීම තමන් විසින් පිළිපදින අවිහිංසාවාදී දර්ශනයට පටහැනි බවයි, මෙවැනි තත්ත්වයක් යටතේ බුදුන් ප්‍රමුඛ සංඝයා පමණක් මේ පිළිබඳව තැකීමක් නොකර වර්ෂා කාලයේදී ධර්මය දේශනා කරමින් සංචාරය කිරීම නිසා ජනතාව අතර අප්‍රසාදයක් හටගන්නවා, එය සමනය කිරීමට බුදු හිමියන් විසින් වස් විසීමේ නීතියක් හික්ෂු සමාජයට පැනවූ බවට ශාසන ඉතිහාසය තුළ සඳහන් වෙතවා,

වස් විසීමේ වාරිත වාරිත

කාලයෙන් කාලයට සංශෝධනය වෙමින් විනය නීතියක් ලෙස

වස් විසීම හා වී වටා ගොඩ නැගුණු වාරිත වාරිත වර්ධනය වූ අතර වර්තමානය වන විට වස් විසීමේ නිශ්චිත කාල පරාසය තුන් මාසයකට සීමා කර තිබෙනවා, වස් විසීම ආරම්භ කරන අවස්ථා දෙකක් දැක්වීමට ලැබෙනවා, අප්‍රේල් පොහොයට පසු දින, හික්ෂුන් වහන්සේ නමක් විසින් වස් විසීමට ආරම්භ කිරීම **“පෙර වස් සමාදානය”** ලෙස හදුන්වන අතර, එදින යම්කිසි හේතුවක් වස් සමාදන් වීමට නොහැකි වූ හික්ෂුන්ට නිකිණි පොහොය දිනට පසු දින වස් විසීම ආරම්භ කළ හැකි වෙතවා, එය හදුන්වන්නේ **“පසු වස් සමාදානය”** ලෙසයි, උපසම්පදා වූ සෑම හික්ෂුවක්ම වස් විසීම සඳහා සහභාගී විය යුතු අතර වර්තමානය වන විට මෙම කාලසීමාවන් වෙනස් කිරීමට රජයට හැකියාව ලැබී තිබෙනවා, වස් විසීම සඳහා දායකයන්ගේ ආරාධනාව ලැබිය යුතු අතර ඔවුන් විසින් වී සඳහා අවශ්‍ය දැනුම ගොටු හා වැසි සළ සංඝයා වහන්සේලාට පුජා කළ යුතු වෙනවී නමුත් උපසම්පදා වූ හික්ෂුවගේ වගකීම වන්නේ ආරාධනා ඇතිව හෝ නැතිව වස් විසීමයි,

වස් සමාදන් වීමේ විනය නීති රීති

වස් කාල සීමාවේදී අවටින් දානය ලබා ගත යුතු අතර විශේෂ අවශ්‍යතා අනුව සීමා සහිතව බැහැරව යාමේ හැකියාව පවතිනවා, එහෙත් වස් ශික්ෂාපද ආරක්ෂා වන්නේ දවස් හතක් තුළ වස් විසූ තැනට නැවත පැමිණියහොත් පමණයි, දවස් හතක තුළ නැවත පැමිණීමේ අරමුණින් පිටව යා හැක්කේ හික්ෂු, හික්ෂුණිණී උපාසක, උපාසිකා, සාමණේර, සාමණේරී, දසසිල් මාතා යන සත් කොට්ඨාශයට අයත් කවුරුන් හෝ ශාසනික අවශ්‍යතාවක් සඳහා වහා පැමිණිය යුතුයැයි බවට කරන ලද ආරාධනාවක අනුව විය යුතු වෙතවා, එම අවශ්‍යතාවය පමා නොකළ හැකි අවශ්‍යතාවයක් විය යුතුයි, තවද හික්ෂුවක් මෙම කාලය තුළ රෝගී පුද්ගලයෙක් බැලීමට යනවා නම්, එම රෝගියා හික්ෂුවගේ මව, පියා සහෝදරයා, සහෝදරිය හෝ හික්ෂුව පෝෂණය කරන්නෙකු විය යුතුයි, වස් අවසානයේදී වස් පවාරණය කර නේවාසික හික්ෂුන් විලෙසම සිටින අතර අනෙක් හික්ෂුන් පිටව යාම සිදු වෙතවා, පවාරණය කිරීමේදී තමන් අතින් මෙම තුන් මාසය තුළ සිදු වූ වැරදි හා අතපසු වීම් පිළිබඳව අනෙකුත් හික්ෂුන්ගෙන් සමාව ඉල්ලීමද අඩංගු වෙතවා, පවාරණයෙන් අනතුරුව අළුත් සිවුරු ලබා ගැනීමට හික්ෂුන්ට හැකියාව ලැබෙනවා,

වැසි සළ පුජාව

බෞද්ධ ජනතාව සඳහා වැදගත් වන අටමහ කුසල්

බෞද්ධාලෝකය

අතරින් ප්‍රධාන පිංකම කඩින පිංකමයි, කිසියම් අයෙකු කඩින පිංකමක මූලිකත්වය ගෙන කටයුතු කරන විට ආනන්තරය පාපකර්මයක් හැරුණුවිට අන් සියලු අකුසලකර්ම අනෝසිවී යන පිංකමක් ලෙස කඩින පිංකම හඳුන්වනු ලබයි. කඩිනය යනු තද ගතිය නැතිනම් බලසම්පන්න ගතියයි.

බුද්ධත්වයෙන් වසර 20ක් යනතුරු වස් විසීමක් සිදුවූයේ නැති මුල්ම භික්ෂූන් වහන්සේලා 60 නම අමතා බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළේ "වරට භික්ඛවේ චාරිකං බහුජන භිතාය බහුජන සුඛායී අත්තාය භිතාය සුඛායී දේවමනුස්සානං මා චකෙනෙ ද්වේ අගමිත්ථී යනුවෙනි.

බොහෝ ජනයාට හිතසුව පිණිස ලෝකයාට අනුකම්පා පිණිස, දෙවි මිනිසුන්ට හිත සුව පිණිස දෙදෙනෙකු එක මග නොගොස් චාරිකාවේ යෙදෙන ලෙසයි.

මීට අනුගතව දිවා රාත්‍රී නොතකා භික්ෂූන් ජනපද චාරිකාවේ හැසිරෙන, මහාවග්ග පාලියට අනුව භික්ෂූන්ට වස් විසීම පිළිබඳ යෝජනාව ගෙනෙන්නේ චෝදනා මුඛයෙනි, අන්‍ය ශ්‍රමණ බමුණන් මෙන්ම සතා සිවුපාවන් ද වැසි සමය තුළ තම අසපු කුඩුවලට වී කටයුතු කරන මුත් ශ්‍රමණ හගවත් ගෞතමයන්ගේ ශ්‍රාවකයන් එසේ නොකරන බවයි, භික්ෂූන් වහන්සේලා තණකොළ පාගමින් ජනපද චාරිකාවේ හැසිරෙන බවට ඔවුන් චෝදනා කළහ, මේ කරුණු සැලකිල්ලට ගනිමින් උපසපන් භික්ෂූන් වහන්සේලා උදෙසා වස් කාලසීමාවට පමණක් බලපාන ආකාරයට ශික්ෂා පදයක් පැනවූහ. එසේ පනවා වස් කාලයෙහි වස් විසීමට අවසර ලබා දුන්හ. වස් විසීමට අනුදැන වැදෑරීමෙන් පසු වස් වෙසෙන කාලය පිළිබඳ තීරණය විය, එනම් පෙර වස් විසීම සහ පසු වස් විසීම යනුවෙනි.

කඩිනයේ උපත

සුනිල් ගුණසිරි
දිය ගම ශ්‍රී බේමානන්ද දහම පාසලේ උප ප්‍රධානාචාර්ය
මුටු දිවයිනටම සාම විනිසුරු

- බුදු සසුනේ ආරම්භයේ - වස් වසනා සිරිතක් නැත මහ වැස්සෙන් අපෙ භිමිවරු - ධර්ම චාරිකා කර අත
- මහ වැස්සට මහ පොළවෙන් - ඇදෙනා පොඩි සත්තු පැහැල පැහි මැරෙනවා දැක - කිපුනා මිනිස් පුත්තු
- රට වැසියාගෙ අකමැත්තට - ගරු කල අපෙ බුදුහිමියන් වැසි වසනා තුන් මාසය - ධර්ම චාරිකා නොකරන්
- මේ විදියට වස් කාලය - ඇරඹුනි ලොව පෙරදා පන්සලේම වස් වැසුවා - සඳහම් මග පහදා
- වැසි කාලය නිම වෙනතුරු - අපෙ භිමිවරු පන්සල් වල ගත කෙරුවා බණ කියමින් - ගිහි මිනිසුන්ගේ සිත් වල
- වස් වසන්න ආරාධනා - ලැබුවා අපෙ නාභිමවරු දුම් දෙසුවා මිනිසුන්හට - ඔවුන්ගේ සිත් පැහැදෙන තුරු
- වස් කාලය සිව්පසයෙන් - උපස්ථාන කරමින් ගුණ දහමින් දියුණුවනා - අපෙ පින්වත් මිනිසුන්
- වස් කාලය අවසානයේ - කඩින දානේ එනවා බොදු මිනිසුන් සැම එකතුව - කඩින දානේ දෙනවා
- අලුයම් කල කඩින විවරේ - අරගෙන පෙරහැරකින් ගම පුරාම ගමන් කෙරුවේ - බොදු පිළිවෙත රකිමින්
- එළිය වැටෙන්නට කළියෙන් - පන්සල වෙත එනවා දායකයන් සඟ රුවනට - විවරේ පුද දෙනවා
- ඉන්පසු මේ සුදුරෙදි කඩ - පඬුපොවමින් නිසි විදියට වේලාගෙන භාර කරයි - වස් වසනා භිමියන්හට
- මගධ රටේ වෙල්යායට - සමාන වූ විලසින් මහ සඟ තෙර කපා මසයි - කඩින සිවුර මෙලෙසින්
- සාංඝික වශයෙන් මෙය - පූජකරයි සඟ රුවනට එය පොරවා එදින රැයෙහි - දුම් දෙසනව මේ පිරිසට
- කඩින ආනිසංසය ගැන - බණ කිව්වා අපෙ භිමියන් ඔබත් ඇවිත් බණ ඇසුවද - ලොවිතුරු භිමි දෙසන ලෙසින්
- පන්සල් වල කඩිනෙ කරයි - හැමදාමත් මෙලෙස කරනා පින්කම් ඉහලයි - දැක ගනු නිසි විලස
- රකිනව නම් ඔබ පන්සල් - බෞද්ධයෙකු විලස රකිනව ඔබ හැමදාමත් - බුදුහිමියන් මෙලෙස

General

A careful study of the doctrine of the Tathagata Gautama Buddha shows that some of the concepts which are not frequently discussed can be of paramount importance in realizing the true nature of life. However it is still possible to draw relationships between such important concepts with more familiar principles which are better known. In this regard the subject of “The Four Nutriment of Life” leads us to the very basis of existence and needs a proper analysis for further clarifications. Since a detailed study of the subject can assist a practitioner in moving towards liberation from Samsara, the subject can also be referred to as “Towards Liberation from Samsara through a study of Four Nutriment”.

Terminology

The term ‘Nutriment’ in English and ‘Ahara’ in Pali or Sinhala can be explained as resources that help us to survive in this world and maintain us in a level of nourishment. We are familiar with continuous ‘hunger and thirst’ and also how we ‘crave’ for edible food and drinks developing a greed or attachment known in the doctrine as ‘clinging’. In the doctrine ‘Nutriment’ or ‘Ahara’ have been given a wide interpretation in a deeper sense to include both ‘physical and mental nutriment’. It is also noteworthy that apart from the wide coverage of explanations an important position has been given to the subject of Nutriment in several discourses of the Sutta Pitaka.

Editorial Board

- Prof. Prneeth Abayasundara
- Dr. Rani Fernando
- Mr. Ishan Edirisuriya
- Dr. Ashok Karunarathne
- Mr. Nalaka Jayasena
- Mr. Shyam Nuwan Ganewatta

Art work design

- Mr. Kavindu Randimal De Alwis

The Four Nutriment of Life Towards Liberation from Samsara

Discourses in the Sutta Pitaka

The following are some of the important discourses which deal with the Four Nutriment :-

Ahara Sutta in Samyutta Nikaya / Samma Ditthi Sutta in Majjima Nikaya / Dasaka Nipatha in Anguttara Nikaya / Dvayatanupassana Sutta in Sutta Nipata / Atthiraga Sutta in Samyutta N. / Moliya Phaggunasutta in Samyutta N. / Kallara Kattiya Sutta in Samyutta N. / Maha Satipatthana Sutta in Majjima/Diga N

Classification into four categories of Nutriment

In all above discourses the ‘Nutriment’ or ‘Ahara’ have been classified into four categories as follows:-

(a) **Edible food and drinks** (Kabalinka Ahara). Proper food has to be consumed in proper quantities. This is an essential component of our nutriment. It is also the commonest form of Nutriment and is a basic need for our survival in the world.

(b) **Contact Nutriment** (Phassa Ahara) are essentials and include all contacts with the rest of the world through the six sense faculties. Contacts through the body such as clean air which human beings breathe and all other physical mental contacts are included. Here too the essential contacts have to be identified as against non-essential contacts. Contentment with essentials can prevent suffering caused by limitless urge for sense pleasures.

(c) **Mental Volition**- (Mano Sanchetana). Man has the urge to plan, to aspire and to move forward with bigger success. Mental volitions include man’s urge to conquer, build, invent, discover, transform and create again and again. There is a will to exist, re-exist and to continue to create larger entities. But failure to achieve targets and plans causes suffering. By avoiding unrealistic plans one can become contented and minimize suffering with realistic aspirations.

(d) **Consciousness** (Vinnana Ahara). Consciousness arises through sense faculties such as eye consciousness, ear con-

බෞද්ධාලෝකය

consciousness, etc. As per the doctrine, consciousness carries the potential seeds of life. During a lifetime it commences as rebirth-consciousness and continues to provide nutriment through-out the life from the time of birth until death and even beyond death. This too is an essential nutriment which affect the individual through-out Samsara.

Avoiding non-essential Nutriments

All four types of nutriments are affected by the attachment of an individual to each one of them resulting in craving (thanha) and clinging (upadana). It is noteworthy that they include both physical nutriments and mental nutriments as mentioned above. As regards all four Nutriments it is necessary to note that they are essentials. But the actual need is only up to the level of requirement. By craving or clinging to a higher level which is beyond the need, the unsatisfied thirst and hunger for excessive nutriments cause suffering. What is to be adopted is equanimity towards nutriment, thus avoiding all clinging for excessive nutriment. Minimum essential levels of nutriment have to be provided in order to sustain life. At the same time non-essentials have to be discarded. Adopting a level of equanimity by being dispassionate is seen to be the solution to the problem of suffering through clinging to Nutriments.

Negative effect of Undigested Edible Food

Edible food that is consumed gets assimilated in the body. However the food that is consumed may not get fully digested and absorbed. What is not digested gets discarded or rejected. This can be due to consumption of improper food in improper quantities. The discarded food will have a negative effect on the body causing disease and damage to the system. Mental nutriments such as contact nutriments and mental volitions act in the same way.

In this regard Ven. Nyanaponika in Vision of Dhamma(p 216) states as follows:-

“ In the mind as well as in the body there is a constant process of grasping and rejecting, assimilating and dissimilating identifying with oneself and alienating. If we look closely at this process of nutrition, physical and

mental, we shall notice that it is not only the eater who consumes the food, but also that in the course of assimilation, the food devours the eater. There is thus between them a process of mutual absorption.“

Mental volitions include ideas, views and opinions which an individual keeps absorbing. When they get hardened he becomes addicted to his own views and become a victim of his own ideas. He loses control of himself, showing the validity of the concept of impersonality.

Contact Nutriments

Just like the thirst and hunger for edible food, man has the urge to gain pleasure through sense faculties eye, ear, nose, tongue, body and mind. Seeing a pleasurable picture or entertainment through music and dance are forms of this nutriment called sense contact. Some of the contacts with the body like breathing of air are most essential. Urge for excessive sense pleasures will cause suffering. Contentment and moderation in sense contacts will assist in liberation from suffering which arises through excessive urge for contact nutriments.

Mental Volitions

Mental volitions also lead to one's own views, opinions and ideas. When attachment to ideas reach a level of clinging the individual becomes a victim or even a slave of views created by himself. Hence the process of Nutriment shows how the human being becomes a totally helpless victim of his own craving for nutriments. This phenomenon clearly demonstrates the validity of the Theory of Impersonality or Anatta- the unique teaching of the Buddha. By being dispassionate towards views and opinions one can get rid of clinging and avoid suffering.

Significance of Consciousness as a Nutriment

From the time of birth into this world each individual inherits rebirth consciousness which provides a form of nourishment which guides his life till the death and

බෞද්ධාලෝකය

continues through the cycle of birth and death. The cumulative effect of past actions which is a guiding factor in living the present life is seen from fluctuating fortunes in one's life. The reason for a person to suffer unexpected problems in life appears to be due to the nutriment of consciousness. Other nutriments namely, edible food, contacts through sense faculties and mental volitions are controllable by each individual through an approach of equanimity or being contented.

In fact the whole civilization of mankind is one struggle in search of food. SammaDitthiSutta in MajjimaNikaya clearly states that the subject of four noble truths is clearly understood through the struggle for the nutriments.

May all beings be well and happy!

Das Miriyagalla

(Based on a talk given at Maithri Hall on 11th November 2017)

Impermanence and Suffering seen through Nutrition

If we consider hunger and thirst which are insatiable it is noteworthy that there is constant need to replenish the human body with edible food, indicating a very clear form of impermanence. The round of eating and becoming hungry again and again is a clear form of continuous suffering. We do not realize that there is continuous form of impermanence and suffering in the replenishment of food because of our greed for food which we try to satisfy again and again. Even though the concepts of Impermanence and Unsatisfactoriness are comparatively easier to appreciate and understand, the concept of Impersonality is rather deep and the most revolutionizing concept. However the subject of nutriments is helpful in appreciating the validity of Impersonality which is also called the doctrine of Anatta. Thus the four nutriments are examples of all three fundamental characteristics of the universe – Impermanence, Suffering and Impersonality.

For further Reading:-

The Vision of Dhamma – Ven. NyanaponikaThera , Buddhist Publication Society 1994

What the Buddha Taught- Ven. WalpolaRahulaThera, Gordon Fraser GalleryLtd 1978

Nibbana-The Mind Stilled- VenKatukurundeNyananandaThera, PotgulgalaDDMB,2015

One Thing Which Leads to Nibbana

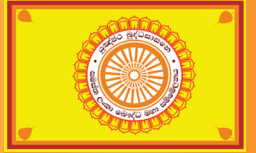
AnguttraraNikaya'sDasakaNipata emphasizes that 'the one thing' for which an individual can get dispassionate and can get liberated from Samsara, here and now, is " Four Nutriments"

Concept of four nutriments therefore helps us in progressing towards liberation from Samsara by becoming fully equanimous towards the four nutriments. It is also greatly beneficial in assisting the practitioners to appreciate the validity of the concept of impersonality or the Doctrine of Anatta.

බෞද්ධාලෝකය

“බෞද්ධයනි”

“සිංහල භාෂාව ඔබේ උරුමයයි”

“එය රැකගැනීම ඔබේ යුතුකමයි”

විද්‍යාඥාණී මහාචාර්ය නිමල් ද සිල්වා

සෑම සිංහලයකුම මෙය කියවා බලනවානම් හොඳයි. ලෝකයේ මිනිසුන් උපදින්නේ නම උරුමය දායාදකර ගෙනයි මෙම උරුමය දෙයාකාරය. එනම් සොබාදහමින් ලබන උරුමය සහ සංස්කෘතික උරුමය ලෙසයි නවද මෙම සංස්කෘතික උරුමයේ කොටස් දෙකකි. එනම් සහ නිශ්චල වශයෙන් වූ ස්පර්ශණීය උරුමය සහ අස්පර්ශණීය උරුමයයි. සිංහල භාෂාව වෙත කිසිවකුගේ නොව ඔබේ උරුමයයි. ශිෂ්ටාචාරයක් විසින් භාවිතා කරමින් දියුණු කරන ලද ශිෂ්ටාචාරයේ භාෂාව එහි ඇති විශේෂිතම අංගයයි. එසේ වන්නේ භාෂාව යනු ඕනෑම ශිෂ්ටාචාරයක ඇති සාරධර්මයක් සහ දැනුම සම්භාරයක් එක පරම්පරාවකින් ඊළඟ පරම්පරාව වෙත සන්නිවේදනය කරන මාධ්‍යයක් බැවිනි. භාෂාව නැතිවුවහොත් එම ශිෂ්ටාචාරය විසින් ගොඩනගන ලද සාරධර්ම සහ දැනුම ඉදිරියට ගමන් කරන මගක් නොමැතිවීමෙන් ශිෂ්ටාචාරය අවසානවන්නේය.

අප දන්නා හැටියට අතීතයේදී ලෝකයේ බොහෝ උසස් ශිෂ්ටාචාරයක් විය. ඒවා බැබිලෝනියානු ඉට්ස්කන්, ග්‍රීක, රෝම, ඊජිප්තියන් හරප්පා මොහන්ජදාරෝ ආදී නම් වශයෙන් හඳුන්වයි. මෙම ශිෂ්ටාචාරයන් ලොව පහලවී පැවත වසර සියගණනකින් සම්පූර්ණයෙන් නැතිවී ගොසින්ය. සමහර පැවති ඔවුන්ගේ භාෂාවන් පුරාවිද්‍යාඥයින්ටවත් කියවා තේරුම් ගත නොහැකිව පවතී. ඔබගේ උරුමය වන සිංහල භාෂාව අයිතිවන්නේ සිංහල බෞද්ධ ශිෂ්ටාචාරයේ වැදගත්ම අස්පර්ශණීය අංගය ලෙසිනි. සිංහලේ බෞද්ධ ශිෂ්ටාචාරය වසර දෙදහස් තුන්සියයකට වඩා වැඩි කාලයක් තිස්සේ අඛණ්ඩව එකම රටක එකම භාෂාවක් කථා කරමින්, ලියමින් බුද්ධාගම අදහමින් අද දක්වාම පවතින්නේය. එය ආශ්චර්යයකි. එසේ වූයේ එම ගමන් මගෙනිදි

මුහුණදුන් හැල හැප්පලි විවිධ ආභාෂයන් ආදියට මුහුණ දෙමින් ජයගනිමිනි. මෙය ඔබේ මුතුන් මිත්තන් හරහා ඔබට ලැබුණු උරුමයකි. එබැවින් සිංහල බස රැකගත යුත්තේ ඔබමිස වෙත කවුරුන්ද? ඔබම සිතා බැලිය යුතුය. සිංහල භාෂාව නොමැතිව සිංහලයන්ද සිංහලයා නොමැතිව මෙතෙක් රැකගෙන ආ නිර්මල බුදුදහමක් පවතින්නේ නැත. අද පාසැල් අධ්‍යාපනයද විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනයද සිංහල භාෂාවේ පරිහානියට මුලපුරා ඇත. එය ජාතියේ අභාග්‍යයයි. යුනෙස්කෝව පවා නිර්දේශ කර ඇත්තේ සියළුම ජාතීන් තම ළමයින්ට පස්වැනි පංතිය දක්වා දරුවන්ට ඔවුන්ට උරුම භාෂාවෙන් ඉගැන්වීම අවශ්‍ය බවයි. දරුවන්ට තම ශිෂ්ටාචාරයේ ඇති සාරධර්මයන්ද එයට ඇති ආදර ගෞරවයද ලැබෙන්නේ එය තුළින් බැවිනි. ලංකාවේ උගත් නමුත් අනුවන දෙමාපියන් උනන්දු කරන්නේ ළදරු පාසලේ සිට දරුවට ඉංග්‍රීසිය ඉගැන්වීමය. එමෙන්ම වෙරදුරන්නේ පාසැල් අධ්‍යාපනයද ඉංග්‍රීසි මාධ්‍යයෙන් කරවීමටය. හොඳින් සිතා බැලුවහොත් එය නිහමානයකි. අද ශ්‍රී ලාංකිකයින් ජාතිකවීමට පෙර ජාත්‍යන්තර වීමට උත්සහ වන්නේය. එයින් සාගරයට වන් දිය බිඳක්සේ තම අනන්‍යතාවයෙන් තොරව නැතිවී යන බව නොතේරෙන්නා සේය. විශ්වවිද්‍යාල උගතුන්ද තම විෂයන් ඉංග්‍රීසි මාධ්‍යයෙන් ඉගැන්වීමට උත්සුක වී ඇත. පශ්චාත් උපාධි කරුවන්ගේ ඉංග්‍රීසි මාධ්‍යයෙන් පමණි. ඒ සඳහා ඉංග්‍රීසියෙන් ඉදිරිපත් කරන නිබන්ධන වල බොහෝවිට ඇත්තේ ඉංග්‍රීසි නොව ඉංග්‍රීසියෙන් අදහස් නිසිලෙස ඉදිරිපත් කිරීමට අපොහොසත් වී ඇත. එය ශිෂ්‍යයින්ට තම මව්බසින් ලියා ඉදිරිපත් කිරීමට අවස්ථාව තිබුණානම් මොන රටේට ඒවා කරනවා ඇත්ද? එදා මාගේ පුංචිඅම්මලා සිංහල ඉගෙන ගත්තේ ඉංග්‍රීසියෙනි. අද අප ගමන් කරන්නේ එතැනටදැයි සලකා බැලිය යුතුය.

සිංහල භාෂාවද අනිකුත් සම්ප්‍රදායක් මෙන් වසර දෙදහස් පන්සියයකට වැඩි කාලයක් තිස්සේ වෙනස්වෙමින් දියුණු වෙමින් අද දක්වා ගමන්කොට ඇත. එහිවූ උචිත භාෂාවද එසේමයි. ක්‍රිස්තු පූර්ව පළමුවැනි සියවසේදී බෞද්ධ ත්‍රිපිටකය ලියා තැබීමට සුදුසු සහ උසස් තත්ත්වයක පැවතුනි. සිංහල ලියැවුණ අක්ෂර මුලින් බ්‍රාහ්මී වලින් පටන්ගෙන විවිධ ආභාෂයන් හරහා වෙනස් වෙමින් දියුණු වෙමින් අද භාවිත අක්ෂරයන් වෙත පැමිණ ඇත. කට, බඩ, තොල, පුක වැනි සරල වචනයන්ගෙන් විස්තර වූ හෙළබස පළමුව බුදු දහම සමඟ පැමිණි අර්ධ මාගධී භාෂාව සමඟ සම්බන්ධ විය. ඉන් පසු භාරතයේ මූල භාෂාව වූ සංස්කෘත මහායනය සහ ශිල්ප ශාස්ත්‍ර සමඟ පැමිණ සිංහලයට එකතු විය අලියා යනු හෙළ බසයි. ඇතා යනු සංස්කෘතයේ හස්තියා යන්නෙන් බින්න වූ වචනයයි. හඬ සැමරීමද එසේමයි. ඉන්පසු දකුණු ඉන්දියානු දේශපාලන බලපෑම නිසා වෝලයින් සමඟ පැමිණි

බෞද්ධාලෝකය

දෙමළ භාෂාවේ ආභාෂය ලැබුණි. පරංගින්ගේ පැමිණීම සමඟ ඔවුන්ගේ බස පමණක් නොව ආගම, චාරිත්‍ර ධර්ම නම්ගම් ආහාර ආදියද සිංහලයට එක්විය. ලන්දේසි සහ ඉංග්‍රීසින්ගේද භාෂාව සහ සංස්කෘතියන්ද එසේම විය. මේවා සියල්ල සමාජ ගතවූයේ බලලෝහී ප්‍රභූන් හරහාය. ඉහත සඳහන් සියළු ආභාෂයන්ගෙන් ලැබූ වචන සිංහලය සමඟ භාවිතයට එක්වූ කරගන්නා පමණක් නොව බොහෝ වචන සබෝවිචාරණය සඳහා සිංහල කරගෙන ඇත. දැන් ඒවා සිංහල වචන වී ඇත. අතීතයේ පටන් ගද්‍යයෙන් සහ පද්‍යයෙන් ලියැවුණ සිංහල සාහිත්‍ය ඉතා පොහොසත්ය අද දැරුවන්ද, වැඩිමහලාන්ද සිංහලයෙන් ලියැවුණ පොත පත කියවන්නේ නැතිනරම්ය. කියවීමට එය නොතේරනවා ඇත. අද ජංගම දුරකථනයට හා පරිඝණකයට හසුවී සිටින දැරුවන්ට සිංහලෙන් කියවන්නට හා ඇසෙන්නට ඇත්තේ වල්පල් හැර වෙන කිසිවක් නොව වසර දෙදහස් පන්සියයකට වැඩි කාලයක් තිස්සේ සිංහල දීපයේ භාවිතා වූ සිංහල භාෂාව අද පත්වී ඇති අවදානම් තත්ත්වය ගැන රජයේ සහ අධ්‍යාපනයේ අවධානය යොමුවිය යුතුමය. සිංහල බසින් ඕනෑම අදහසක් ඉතා සරළව ඉදිරිපත් කළ හැක. විස්තර කළ හැක. එදා සාගර පලන්සුරිය කෙටි සරළ පද හතරකින් ගම විස්තර කළ හැටි බලන්න.

මේ වස්සාන සමය කෙසේ ගත කළ යුතුද?

ගොඩ මඩ දෙකම සරු සාරය	එලබරය
කටුරොදු ගම්මාන නරමක	පිටිසරය
එගම මැදින් ගලනා ගඟ	මනහරය
කඩමන්ඩිය පිහිටියේ ගම	කෙලවරය

මෙය සිංහල වචනයෙන් අදින ලද මනහර චිත්‍රයක් අද අප මේ කථාකරන සිංහලයා සිංහල භාෂාවට ගරු නොකරනවා නොව ඒ සඳහා ඔවුනට හැඟීමක් ඇතිවීම සඳහා දැනීමක් නැත. එහි රඟ දැනුනොත් එය රකිනවා නියතය. මෙතෙක් කාලයක් තිස්සේ සිංහලයා රැකගෙන ආ සිංහල භාෂාව ලොවින් අතුරුදහන් වන භාෂාවක් ලෙස විද්වතුන් හඳුනාගෙන ඇත. සිංහලයේ භාෂාවක් බුද්ධාගමත් දෙකක් නොව එකකි. එය බෞද්ධ සංස්කෘතියේ කොඳුනාරටියයි. අද මේ සඳහාදැරුවන් දැනුවත් කිරීම උනන්දු කරවීම දෙමව්පියන් සහ ගුරුවරුන් පැහැර හරිමින් පවතින වගකීමකි. සිංහල බස රැකගතයුත්තේ ඔබමිස වෙන කිසිවෙක් නැත.

මෙම වැසි සමයෙහි මිනිසුන් පමණක් නොව සෑම සතා සිව්පාවම වැස්සෙන් බේරීම පිණිස සුදුසු ස්ථාන තෝරාගෙන ආරක්ෂාවීම සිරිතකි. වැසිසමය තුළ ආරක්ෂා සහිතව ජීවත් වීමට කුරා කුහුඹුවන් පවා තමන්ගේ ආහාර එක් රැස්කර ගැනීම සහ සුදුසු කුඩු, ගුහා, බෙන ආදිය සකස් කරගෙන ජීවත්වීම අපට දැකගත හැක්කකි. අනුජානාමිතික්ඛවේ වස්සානේ වස්සන් උපගන්තුං. යනුවෙන් තිලෝගුරු සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ වස්සාන සමයෙහි නොහොත්වැසි සමයෙහි වස් සමාදන් වන ලෙස තම ශ්‍රාවක භික්ෂූන් වහන්සේලාට අනු දැන වදාරා ඇත. ඊට හේතුව ඒ සාර මාසය තුළම දඹදිව අඛණ්ඩව අඩු වැඩි වශයෙන් දඹදිවට වර්ෂාව පවතින බැවිනි. බුදුරජාණන් වහන්සේ භික්ෂූන් වහන්සේලාට ඒ වන විට මෙවැනි ශික්ශා පදයක් අනුමත කොට නොතිබුණු බැවින් භික්ෂූන් වහන්සේලා මෙම වැසි සමයෙහි තැන් තැන් වල ඇවිදීම නවත්වා එක තැන විසීමේ වටිනාකම හා වැදගත් කම ගැනඑවක දඹදිව වැසි සැදැහැවත් බෞද්ධයෝද බුදුරජාණන්වහන්සේට සැලකර සිටීම ගැන සවන් දෙමින් එය පිළිගෙන මෙම ශික්ෂා පදයෙන් අනුශාසනා කරන ලදී. වචනයද නමුත් ශීලිව භාෂනා කල යුතුය. කොයි කාටවත් සිත් රිඳෙන, සිත් බිඳීම් ගෙනදෙන සැර පරුෂ වචන වලින් වැළකී සිටීමට පුරුදු විය යුතුය. මෙවන් අයුරින් භික්ෂූන් වහන්සේ

බෞද්ධාලෝකය

නමකට අයත් උදාර පිලිවෙත් පුරා ගැනීමටද එදා (බුදුන්දවස) භික්ෂූන් වහන්සේලා මෙම වස් කාලය යොදා ගත්හ.

පසුකාලීනව මෙම වස්සාන සමය බෙහෙවින්ම අදාළ වූයේ භික්ෂූන් වහන්සේලා එක් ස්ථානයක වෙසෙමින් සාමූහිකව වත් පිලිවෙත් පිරීමටය. භික්ෂූන් වහන්සේලා මේ වස්සාන සාමය තුළ මේ ආකාරයෙන් පිලිවෙත් පුරන කාලය බැවින් සැදැහැවෙත් බෞද්ධයන්ටද උන්වහන්සේලාට පිණිසාන - සේනාසන - ගිලාන ප්‍රත්‍යය නොහොත් බෙහෙත් හේන් වලින් ඇප උපස්ථාන කිරීම පුරුද්දක් කර ගත්හ. ඒ සිරිත් විරිත් මේ දක්වාම අඛණ්ඩව පවත්වාගෙන ඒම බුදුදහමේ පුනර්ජීවයට ශක්තියකි.

වස්සාන සමය නොහොත් වැසි සමය නිමවීමෙන් පසුව භික්ෂූන් වහන්සේලාට කථිත චීවරය ප්‍රමුඛ කොට අවශේෂ සිවුරු ආදිය පූජා කරති. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ පෙර කී පරිදි වස්සාන සමය තුළ භික්ෂූන් වහන්සේලා තැන්පත්ව වාසය කරමින් ඇවිත් දෙසීමි ආදිය කරමින්, සෑම සුළු වරදකින් හෝ වැළකී පිලිවෙත් ගරු සරුකරමින් වාසය කිරීම තම ප්‍රතිපදාව කරගත් නිසාය. වර්තමාන ජන සමාජය සහ ලෝකය දියුණු වී ඇති බැවින් එදා භික්ෂූන් වහන්සේලා ගල් ගුහා වනාන්තර ආදිය තෝරාගෙන පෙහෙවස් සමාදන් වුවද, අද වෙහෙර විහාරස්ථාන අප්‍රමාණයක් තිබෙන බැවින් ගම්, නගර මට්ටමින් සැදැහැවෙත් බොදනුවන්ට ඉතා පහසුවෙන් මෙම වස්සාන සමයේ පින් දහම්වල යෙදීමට හැකියාව ලැබී ඇත.

කෙසේ නමුත් භික්ෂූන් වහන්සේ මෙම වස් තුන් මාසය හැකි තාක් දුරට විනය නීතියට අනුකූලව රැකගැනීමට අදිං- න්කර ගත යුතු බැවින්, සැදැහැවෙත්තුන්ටද ඊට උචිත වන- අයුරින් ඇප උපස්ථාන කරමින් කුසල් දැමී වලින් තමන්ගේ පුණ්‍ය ශක්තිය වඩ වඩාත් දියුණුකර ගත යුතුය. අප ගිහි-පැවිදිදෙපක්ෂයටම මෙම උදාර ගුණදම් වඩා වර්ධනය කර ගැනීම ගමට, දේශයට, රටට, ලෝකයට සිදුකරනු ලබන උදාරයුතු කමකි. එය මහා පිංකමකි. නිවනට යන මාර්ගයද එයමය.

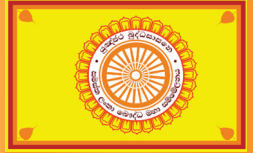
පටිච්ච සමුප්පාදය දකින්නා බුදුදහම දකියි. මිනිසා ඉදිරියේ ඇති සියළු ප්‍රශ්න ඉක්මවා සිටින මහා ප්‍රශ්ණයනම් සසර දුකය. ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, මරණාදී වශයෙන් දැක්වෙන- එකී සසර දුකෙහි සමුදය එනම් හට ගැනීමද, නිරෝධය එනම් නිවාරණයද හේතු ප්‍රත්‍යාකාරයෙන් හා හේතු නිරෝධයෙන් හෙළිදරව් කරන බෞද්ධ මූල ධර්මයනම් පටිච්ච සමුප්පාදයයි.

ඕස්ට්‍රේලියාවේ හිටපු මහ කොමසාරිස්, විශ්‍රාමික මිනුම්පති, සම්මේලනයේ භාරකාර මන්ඩල සහිත මයිකල් සිල්වා මහතා විසින්
ඕස්ට්‍රේලියාවේ සම්මේලනයට ලබාදුන් දැඩි සන්කාර (ICU) ඇදුන් 75, ගරු සෞඛ්‍ය ඇමතිතුමා වෙත පරිත්‍යාග කරන ලදුව කොරොනා රෝගීන් සඳහා දිවයින පුරා රෝහල් වෙත බෙදා දෙන ලදී.

බෞද්ධාලෝකය

icu ඇඳුන් පරිත්‍යාගයට සම්මේලනට පැමිණි සෞඛ්‍ය ඇමති ගරු කෙහෙලිය රඹුක්වැලල මැතිතුමාට ගරු සභාපති වන්දනා නිමල් වානිජට මහතා බොදු හිමිකම් කොමිසමේ වාර්තා පිටපතක් ලබාදීම.

